

Arrest

nr. 106 939 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. MOONS verschijnt en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 april 2012 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Verzoeker en zijn Nederlandse vriendin leggen op 24 mei 2012 te Hasselt een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 22 oktober 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.04.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Algerijnse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner; die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Beide partner moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen'.

Artikel 40ter stelt: 'De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3 °, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'.

Op 24.11.2011 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksaanvraag van betrokkenen. Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigering. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de hierboven vermelde vereiste van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Verder wordt betrokkene ook geweigerd wegens artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is in Nederland veroordeeld voor volgende feiten:

Hieronder volgt een omschrijving van de genoemde artikel in het Nederlandse Wetboek van Strafrecht:

Artikel 197

Een vreemdeling, die in Nederland verblijft, terwijl hij weet of ernstige reden heeft te vermoeden, dat hij op grond van een wettelijk voorschrift tot ongewenst vreemdeling is verklaard, wordt gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of een geldboete van de derde categorie.

Artikel 180

Hij die zich met geweld of bedreiging met geweld verzet tegen een ambtenaar werkzaam in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening of tegen personen die hem daarbij krachtens wettelijke verplichting of op zijn verzoek bijstand verlenen, wordt als schuldig aan weerspannigheid gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste een jaar of geldboete van de derde categorie.

Artikel 287juncto artikel 45

Poging doodslag

Hij die een ander opzettelijk van het leven beroofd, wordt, als schuldig aan doodslag, gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste vijftien jaren of geldboete van de vijfde categorie.

Voor de laatste veroordeling Artikel 287 juncto artikel is betrokkene in Nederland voor onbepaalde duur SIS geseind met de volgende motivatie:

'(...) Ten grondslag aan deze beslissing ligt het niet onherroepelijke vonnis, op 20081110 door de meervoudige strafkamer te Maastricht wegens overtreding van artikel 287, artikel 47, lid 1, en artikel 47, lid 1 aanhef en sub 1, van het wetboek van strafrecht. Het medeplegen van poging tot doodslag, is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden waarvan 8 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren.'

Uit de gegevens van het strafregister blijkt dat betrokkene op 19.04.2012 door de Correctionele Rechtbank van Luik eveneens twee maal is veroordeeld omwille van de volgende feiten:

°accès au territoire, séjour, établissement et éloignement des étrangers: entrer ou séjourner illégalement dans le Royaume; emprisonnement 2 mois.

° vol (2) ; emprisonnement 10 mois, amende 100, 00 EUR (x 5,5 = 550, 00 EUR).

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel, van de rechten van verdediging en van artikel 58 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

In de synthesememorie verstrekt hij volgende toelichting:

"De aangevochten beslissing is strijdig met het zorgvuldigheids criterium en onwettig.

Immers de aangevochten beslissing stelt "op 24.11.2011 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksaanvraag van betrokkene. Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet in beroep gingen tegen deze weigering. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde gekregen. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de hierboven vermelde vereiste van art. 40 bis van de wet van 15.12.1980."

De opmerking dat verzoeker en zijn verloofde niet in beroep gingen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hasselt is niet correct. Immers bij exploit van dagvaarding dd. 22/12/11 stelden zij beroep in tegen deze weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Het is eerst op 15/03/12 dat de Voorzitter van de burgerlijke rechtbank van 1ste aanleg van Hasselt ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Verzoekers kunnen tegen dit vonnis nog steeds beroep instellen.

Ook wordt er aan voorbij gegaan dat verzoekers op 24/05/12 een verklaring van wettelijke samenwoning deden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hasselt.

Ook over de geboorte van het gemeenschappelijke kindje [M.B.] wordt met geen woord gerept.

De staatssecretaris was nochtans op de hoogte van deze elementen. Minstens kon en moest zij hiervan op de hoogte zijn. Immers uit het verder verloop van de beslissing blijkt dat de staatssecretaris zich bijzonder ijverig getoond heeft wat betreft het verzamelen van andere gegevens. Zo is men ervan op de hoogte dat verzoeker klaarblijkelijk in Nederland en in België strafrechtelijk veroordeeld werd.

Verzoeker werpt ook op dat enkel twee klaarblijkelijk nog niet definitieve veroordelingen (verstekvonnissen) worden aangehaald doch niet wordt verwezen naar de datum waarop de beweerde feiten zouden zijn gepleegd.

Nochtans stelt de beslissing zonder meer dat de recentheid van de feiten de maatregel rechtvaardigen. Gelet op de omschrijving van de misdrijven gelden mogelijks verjaringstermijnen van 10 tot 20 jaar zodat de feiten wel degelijk geruime tijd geleden kunnen hebben plaatsgevonden.

Wat betreft Nederland wordt er zelfs niet gesteld op welke datum er een veroordeling zou tussen gekomen zijn. Nu er enkel gesteld werd "betrokkene is in Nederland veroordeeld voor volgende feiten. "

Dit maakt tevens een schending uit van het motiveringsbeginsel en is een aantasting van de rechten van verdediging van verzoeker.

Hoe kan verzoeker weten waarover het gaat en zich dienaangaande verdedigen indien men volkomen in het vage blijft of beter niets zegt i.v.m. welke rechtbank de uitspraak heeft uitgesproken, alwaar en op welke datum?

Ook wat betreft de veroordeling in Luik blijft de aangevochten beslissing bijzonder vaag nu er gesproken wordt over 2 veroordelingen "2 maal is veroordeeld" waarna vermeld wordt illegaal verblijf en diefstal. Zijn er nu 1 of 2 veroordelingen tussen gekomen? Een vonnis voor 2 feiten, twee vonnissen voor ieder misdrijf afzonderlijk of twee vonnissen telkens voor twee misdrijven?

Verzoeker stelt ook vast dat in de aangevochten beslissing de veroordeling(en) uit Luik in het Frans beschreven worden. Verzoeker is woonachtig in Hasselt, Vlaams Gewest en de taal van de procedure is het Nederlands. Overeenkomstig art. 58 van de wet op het taalgebruik in bestuurszaken is het document, aangevochten beslissing dan ook nietig. Immers het betreft een inbreuk op de wet van de taalwetgeving zowel naar vorm als naar inhoud (motivering van de beslissing). De bepaling van de taal in bestuurszaken zijn van openbare orde.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij in haar nota van opmerkingen niet bij machte is zijn argumentatie voor de nietigverklaring van de aangevochten beslissing te weerleggen.

Verwerende partij geeft thans bijkomende uitleg en details doch dit vermag niet de gebrekkigheid van de aangevochten beslissing te herstellen.

De aangevochten beslissing als dus danig moet voldoen aan de vereisten inzake behoorlijk bestuur, quod non.

Er dient vastgesteld dat verwerende partij zelf toegeeft geen weet gehad te hebben van het beroep van verzoeker en zijn partner tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hasselt dd. 24.11.2011 bij het nemen van haar beslissing.

De stad Hasselt zou geen melding gemaakt hebben van het beroep dat zo blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte stukken er wel degelijk was.

Verzoeker moet ook niet bewijzen dat het vonnis inzake dit beroep dd. 15/03/2012 nog niet definitief is.

Verwerende partij moet bewijzen dat het definitief is bv. door betekening doch deed en doet dit niet.

Nochtans was het zogenaamd definitief zijn van deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand een doorslaggevend motief voor de aangevochten beslissing nu die stelt: "Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de hierboven vermelde vereiste van art. 40 bis van de wet van 15.12.1980."

Verwerende partij beaamt nu dat er op 24/05/2012 een verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd.

Zij wist dit of minstens kon dit weten doch hield hier geen rekening mee in haar beslissing net zoals met het bestaan van het kind van verzoeker.

Dit onzorgvuldig en onwettig.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij thans wel iets meer details geeft aangaande de ingeroepen veroordelingen.

Dit bewijst dat zij wel degelijk over informatie beschikte die echter niet werd vermeld in de beslissing a quo hetgeen des te meer aantoont dat naast het motiveringsbeginsel en de rechten van verdediging ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

De thans gegeven informatie is echter nog zeer summier en toont aan dat verwerende partij een beslissing nam zonder exact te weten hoe het nu zat met de ingeroepen veroordelingen.

Zij kon du niet op een gefundeerde wijze beslissen dat verzoeker een gevaar was voor de openbare orde. Bijzonder onzorgvuldig.

Wat het taalgebruik betreft stelt verzoeker vast dat verwerende partij thans aanhalingstekens plaatst onder verwijzing naar het strafregister.

In de aangevochten beslissing is geen sprake van aanhalingstekens.

Er staat "...van de volgende feiten:" waarna de feiten in het Frans worden beschreven.

Dit is wel degelijk een inbreuk op de wet op het taalgebruik in bestuurszaken."

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt daarnaast aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van bestuur dienen *in casu* te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen voorzien in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Een eerste motief dat ten grondslag ligt van de bestreden beslissing steunt op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, f) van de Vreemdelingenwet en houdt in dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor een

recht op verblijf van meer dan drie maanden als partner in het kader van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap omdat ten aanzien van hem reeds een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en deze beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen. In de bestreden beslissing wordt hierbij gewezen op een weigering huwelijksvoltrekking door de ambtenaar van de burgerlijke stand van 24 november 2011 en gesteld dat deze beslissing kracht van gewijsde heeft gekregen.

Verzoeker betoogt dat, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt aangegeven, hij wel degelijk tegen voormelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand in beroep is gegaan bij de rechtbank van eerste aanleg. Hij wijst erop dat de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt dit beroep bij vonnis van 15 maart 2012 ontvankelijk doch ongegrond verklaarde en dat hij nog steeds beroep kan instellen tegen dit vonnis.

Op grond van het betoog van verzoeker, en de door hem ter staving hiervan aangebrachte stukken, dient te worden aangenomen dat hij wel degelijk in beroep ging tegen de weigering tot huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Centrale vraag die zich *in casu* evenwel stelt is of op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering huwelijksvoltrekking op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek kracht van gewijsde had gekregen.

Niettegenstaande het vonnis van de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt reeds dateert van 15 maart 2012 stelt verzoeker zowel in zijn inleidende verzoekschrift van 20 november 2012 als in zijn synthesesmemorie van 15 februari 2013 dat hij tegen dit vonnis nog beroep zou kunnen instellen. Ter terechtzitting erkent verzoeker evenwel dat hij geen beroep heeft ingesteld tegen het betreffende vonnis, nu dit volgens hem geen zin meer had gelet op de afgesloten wettelijke samenwoning.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker het motief in de bestreden beslissing dat er op dat ogenblik sprake was van een beslissing genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek die kracht van gewijsde heeft gekregen niet weerlegt, minstens dringt de vaststelling zich op dat hij geen belang heeft bij zijn betoog tegen dit motief van de bestreden beslissing omdat bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing verweerder enkel kan vaststellen dat de beslissing genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek intussen kracht van gewijsde heeft gekregen.

Verzoeker kan verder niet in redelijkheid voorhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met de door hem afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning. Verzoeker kon immers enkel een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indienen op voorlegging van een bewijs van verwantschap met een burger van de Unie, met name *in casu* het bewijs van wettelijke samenwoning. Zonder voorlegging van dit bewijs zou er formeel gezien zelfs geen aanvraag kunnen zijn ingediend. De bestreden beslissing houdt aldus op zich reeds het bewijs in dat verweerder rekening hield met de door verzoeker afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning met een burger van de Unie. Verweerder stelde evenwel vast dat niet is voldaan aan de voorwaarden om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Daarnaast betoogt verzoeker eveneens dat ten onrechte niet wordt gemotiveerd over, of rekening wordt gehouden met, de geboorte van het door hem erkende kind van zijn beweerde partner. Hij blijft evenwel in gebreke de bepaling te duiden op grond waarvan een motivering op dit punt was vereist in de bestreden beslissing en duidt aan de hand van zijn betoog evenmin aan op welke grond verweerder met dit gegeven rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing of op welke wijze dit gegeven een andere uitkomst had kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker uit verder kritiek op een tweede, overtollig motief dat ten grondslag ligt van de bestreden beslissing, met name het motief dat is gegrond op artikel 43 van de Vreemdelingenwet en dat luidt dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel van het middel is dan ook niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Een toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dringt zich ook pas op nadat is vastgesteld dat is voldaan aan de voorwaarden vervat in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet,

hetgeen – zoals hierboven reeds aangegeven – *in casu* niet blijkt. De vaststelling dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek die kracht van gewijsde heeft verkregen volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen. Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij zijn kritiek op voormeld tweede, overtollig motief. Dit onderdeel van het enig middel, waaronder ook de aangevoerde schending van de rechten van verdediging en van artikel 58 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, is dan ook onontvankelijk.

Enige onwettigheid of schending van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging of van artikel 58 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken kan niet worden weerhouden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS